

זמני שבת

פרשת השבוע
אזכורי מות -
קדושים

הדלקת נרות - 7:53pm
מנחה ליל שבת - 6:15pm
שחרית - 9:00am
מנחה שבת יום - 7:35pm
סקיעה - 8:13pm
מוצאי שבת - 9:00pm

המרכז לישראלים

Jewish Outreach center

בראשות הרב משה גרשון שטיינמץ (MG) שליט"א

קדושים תהיו - קדושה בתוך הזויים

מפי הרב MG שליט"א

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם" (ויקרא יט, ב).

פרשיות אחרות - מות-קדושים מעמידות אותנו מול אחד היסודות המרכזיים בתורה: דרישת הקדושה. אך יש להתבונן - מהי אותה קדושה שהתורה דורשת מכל אחד ואחד? האם מדובר בפרשיות מוחלטות מן העולם, או שמא בקדושה שחיה דווקא בתוך מציאות החיים?

מבאר הרמב"ן (ויקרא יט, ב) יסוד עמוק ומפורסם: **"קדושים תהיו"** - פרושים תהיו מן המותרות. התורה אינה מסתפקת בכך שהאדם נמנע מן האיסורים, אלא דורשת ממנו מידה של גבול גם בתוך המותר. כי ייתכן שאדם יקיים את כל פרטי ההלכה, אך יהיה שקוע יתר על המידה בתאוות ובהנאות, עד שיאבד את הכיוון הפנימי. על כך אומר הרמב"ן - זו איננה קדושה. הקדושה היא היכולת לחיות בעולם, אך לא להיות משועבד לו.

והנה היאור החיים הקדוש (שם) מוסיף רובד נוסף: הקדושה איננה רק הימנעות, אלא מציאות של קרבה ודבקות בה'. כאשר האדם מקדש את עצמו אפילו מעט - הקב"ה מקדש אותו הרבה. יש כאן תנועה של שותפות: האדם פותח פתח קטן, והקב"ה מרחיב אותו ומשרה עליו קדושה מלמעלה.

אם נתבונן בסדר הפרשיות, נגלה עומק נוסף. פרשת אחרית מות עוסקת בעבודת יום הכיפורים - רגע השיא של הקדושה, כאשר הכהן הגדול נכנס לפני ולפנים, למקום הקדוש ביותר. אך מיד לאחר מכן, בפרשת קדושים, התורה פונה אל כל אחד ואחד: **"קדושים תהיו"**. כאילו לומר - אותה קדושה עלינו איננה שייכת רק ליחידים ולזמנים מיוחדים, אלא נדרשת מכל יהודי, בתוך חיי היום יום.

השל"ה הקדוש מדגיש שהקדושה מתבטאת דווקא בפרטים הקטנים: באכילה, בדיבור, בהתנהגות עם הזולת. לא במקרה מצוות כמו **"לא תלך רכיל"**, **"לא תשנא את אחיך בלבבך"**, ו**"ואהבת לרעך כמוך"** מופיעות בפרשה זו. הקדושה איננה מנותקת מהחיים - היא נבנית בתוכם. כאן מתגלה יסוד גדול בעבודת ה': אין עוד מלבדו - כל הקדושה מקורה בה'. אך האדם הוא זה שבוחר האם להכניס את הקדושה אל תוך חייו. כאשר האדם פועל מתוך מודעות, מתוך רצון להתקרב לה', גם המעשים הפשוטים ביותר נעשים חלק מעבודת ה'.

וזהו מסר חשוב לקהילה שלנו. לעיתים נדמה שהקדושה שייכת לרגעים מיוחדים - תפילה בבית הכנסת, לימוד תורה, שבתות וחגים. אך התורה מלמדת אותנו: הקדושה האמיתית נבחנת דווקא בתוך השגרה. כיצד האדם מתנהג בביתו, כיצד הוא מדבר עם בני משפחתו, כיצד הוא מתנהל בעסקיו?

במיוחד בחיי קהילה, הקדושה מקבלת משמעות רחבה יותר. לא רק עבודתו האישית של האדם עומדת במבחן, אלא גם היחסים שבין אדם לחברו. האם יש כבוד הדדי? האם יש סבלנות? האם יש נכונות לוותר, להבין, לשאת בעול עם השני?

קהילה נבנית לא רק על שיעורים ותפילות, אלא על אווירה. על דיבור נעים, על עין טובה, על תחושת שייכות. כאשר אדם מקבל את חברו בסבר פנים יפות, כאשר הוא נמנע ממחלוקת ומריב, כאשר הוא מוסיף שלום - הוא מקיים "קדושים תהיו" בצורה העמוקה ביותר.

ועוד יש להוסיף: פעמים רבות אדם מחפש קדושה בדברים גדולים ומרשימים, אך שוכח שהקב"ה נמצא דווקא בפשטות. חיך לחבר, מילה טובה, הקשבה אמיתית אלו מעשים קטנים שנראים פשוטים, אך הם יוצרים השראת שכינה.

אין הכוונה לפרשיות קיצוניות, אלא לאיזון נכון. לאכול - אך מתוך מודעות. לדבר - אך מתוך זהירות וכבוד לחיות בעולם - אך עם לב שמכוון להשם יתברך. כאשר האדם מתחיל להכניס קדושה לפרטים הקטנים, הוא מגלה שינוי גדול. החיים עצמם מקבלים משמעות אחרת. השגרה כבר איננה רק שגרה - אלא מקום שבו האדם פוגש את הקב"ה.

וזהו עומק הציור: **"קדושים תהיו כי קדוש אני"**. הקדושה איננה רק יעד רחוק, אלא מציאות שהאדם מוזמן לחיות בתוכה. הקב"ה נותן את השפע, את הכוח, את הקדושה - אך האדם נדרש לבחור, לפתוח את הלב, ולהיות כלי וכאשר האדם עושה זאת - אפילו מעט - הוא זוכה שהקדושה תאיר את כל חייו, ותהפוך את עולמו למקום של קרבה, של משמעות, ושל השראת שכינה.

שבת שלום

לוח מודעות

מזל טוב

קידוש

בקרו

ברוכים הבאים

כולל זכרון אברהם

לעילוי נשמת
ר' אברהם בן ר' יצחק ישראל
(בומי) שטיינמץ ז"ל

כוחחים
כולל
8:30-9:15 לימוד
9:15-9:30 ערבית
מסכת בבא מציעא
פרק אלו מציאות
מגיד שיעור
הרב ראובן שליט"א
חמ"ד חורא כנסת כולל
להרשמה לפגות
647-5889967

בואו לתרום ולקחת חלק מעשי בקירוב יהודים ותזכו לשכר כבר בעולם הזה
שמואל 647.201.8292

אחרי ה' תלכו - לב אחד, דרך אחת

“אחרי ה' אלוקיכם תלכו” (דברים יג, ה).

במבט ראשון, הפסוק נראה כקריאה כללית - ללכת בדרכי ה'. אך כאשר מתבוננים יותר, מתעוררת שאלה עמוקה: כיצד יכול האדם “ללכת” אחרי הקב”ה? הרי אין לו גוף ואין לו דמות.

מבארים חז”ל (סוטה יד ע”א): “מה הוא רחום - אף אתה רחום, מה הוא חנון - אף אתה חנון.” ההליכה אחרי ה' אינה תנועה פיזית, אלא דבקות במידותיו. האדם נקרא לעצב את עצמו לפי מידות של חסד, רחמים, ונתינה. אך יש כאן נקודה עמוקה יותר.

לעיתים האדם חושב שעבודת ה' מתבטאת בעיקר ברגעים גדולים - תפילה בהתעוררות, לימוד בעיון, מעשים מיוחדים. אך התורה מלמדת שההליכה אחרי ה' היא דווקא בהתמדה, בצעדים קטנים אך עקביים.

הרמב”ם (הלכות דעות פרק א) מדגיש שהאדם נבנה מתוך הרגליו. מעשה קטן שחוזר על עצמו - יוצר שינוי גדול באישיות. לכן, הדרך האמיתית להתקרב לה' אינה בקפיצות חדות, אלא בהליכה יציבה.

וכאן מתגלה יסוד חשוב: אין עוד מלבדו - הכל מאת ה'. אך האדם נדרש לבחור בכל יום מחדש כיצד ללכת. האם הוא פועל מתוך מודעות לה', או מתוך הרגל בלבד?

כאשר האדם מתחיל לשים לב לפרטים הקטנים - כיצד הוא מדבר, כיצד הוא מגיב, כיצד הוא מתייחס לאחרים - הוא מגלה שעבודת ה' נמצאת בכל מקום.

דווקא בתוך השגרה, בתוך החיים הפשוטים, מתברר אם האדם באמת “הולך” אחרי ה'.

וכאשר הוא עושה זאת - גם בצעדים קטנים - הדרך כולה משתנה. החיים מקבלים כיוון, משמעות, ותחושת קרבה.

כי ההליכה אחרי ה' אינה יעד רחוק, אלא דרך חיים יומיומית. כל צעד קטן של אמת, כל בחירה טובה - הם חלק מאותה הליכה.

שבת שלום.

ובסופו של דבר, האדם מגלה שלא רק הוא הולך - אלא שהקב”ה מוליך אותו.

סיפור ושאלה

פתח קטן – שער גדול

הרמב"ם (הלכות דעות פרק א) מבאר שהאדם נבנה מתוך פעולות חוזרות. אין שינוי גדול שמגיע בבת אחת. כל מידה, כל תכונה, כל מדרגה – נבנית מהצטברות של מעשים קטנים.

והמהר"ל מוסיף (נתיב העבודה) שהקב"ה מנהיג את עולמו בהדרגה. כמו עץ שצומח לאט, כך גם האדם. אין קפיצות חדות – יש תהליך.

וכאן מתגלה נקודה עמוקה ויסודית: אין עוד מלבדו – הקב"ה הוא המצמיח, הוא הנותן כוח לכל דבר לגדול. אך האדם נדרש לנטוע. הוא אינו רואה תמיד את התוצאה, ולעיתים נדמה לו שאין שינוי – אך המציאות הפנימית כבר מתחילה להיבנות.

וכשם שבעץ – השורשים קודמים לפירות, כך גם בעבודת האדם. הרבה ממה שאנו עושים אינו נראה כלפי חוץ, אך הוא בונה את היסוד. זה נכון לא רק כלפי האדם עצמו, אלא גם בתוך קהילה.

קהילה אינה נבנית ברגע אחד. היא נבנית ממעשים קטנים: מילה טובה בין אנשים, ויתור קטן, סבלנות, כבוד הדדי. כל אחד "נוטע" משהו – ולעיתים אינו רואה מיד את הפירות. אך לאחר זמן, נוצרת אווירה, נוצר חיבור, נבנית מציאות של קדושה.

וזהו בדיוק מה שלימד אותו אדם פשוט את חוני המעגל.

לא הכל צריך להיראות מיד. לא כל דבר נמדד לפי התוצאה המיידית. יש ערך לעצם המעשה, לעצם הנטיעה. ולפעמים, דווקא הדברים הקטנים – הם אלו שמשנים הכל.

מסופר בגמרא (מסכת תענית דף כג ע"א) על חוני המעגל, שהיה מהלך בדרך וראה אדם נוטע עץ חרוב. עצר חוני ושאל אותו: "כמה שנים לוקח עד שהעץ הזה נותן פירות?" ענה לו אותו אדם בפשטות: "שבעים שנה." התפלא חוני ואמר: "וכי אתה בטוח שתחיה עוד שבעים שנה ותאכל מפירותיו?" השיב לו אותו אדם תשובה שנכנסה ללב: "אני מצאתי עולם מלא – עצים וחרובים שנטעו אבותי עבורי. כשם שהם לא נטעו לעצמם בלבד, אלא גם לדורות הבאים – כך גם אני נוטע לבניי."

דברים פשוטים, אך עמוקים מאוד. מספרת הגמרא שחוני המעגל נרדם באותו מקום, ובאופן פלאי ישן שבעים שנה. כאשר התעורר, ראה אדם אוסף פירות מאותו עץ. שאל אותו: "האם אתה זה שנטעת את העץ?" השיב לו אותו אדם: "אני נכדו של אותו אדם שנטע."

עמד חוני ונדהם. מה שנראה לו בתחילה כמעשה רחוק, כמעט חסר תכלית – התגלה כיסוד של המשכיות, של בניין ארוך טווח. אך אם נתבונן היטב, יש כאן עומק נוסף. אותו אדם לא רק נטע עץ – הוא חי בתודעה אחרת. הוא לא חי רק את הרגע, לא רק את התועלת המיידית, אלא ראה את עצמו כחלק משרשרת. הוא הבין שהמעשים שלו היום אינם מסתיימים היום.

וזהו יסוד גדול בעבודת ה'. לעיתים אדם אומר לעצמו: מה כבר שווה המעשה הקטן שלי? עוד ברכה אחת בכוונה, עוד מילה טובה, עוד רגע של התאפקות – האם זה באמת משנה? אך התורה והגמרא מלמדות אותנו מבט אחר לגמרי.

שאלה:

אם אנו מאמינים שכל מעשה קטן נוטע "עץ" שעתידי להצמיח פירות – מדוע אנו מחכים לרגעים גדולים כדי להתחיל? ומהו אותו מעשה קטן ופשוט שכל אחד מאיתנו יכול "לנטוע" כבר היום, מתוך אמונה שהוא עתיד לגדול ולהשפיע הרבה מעבר למה שנראה לעין?

סיפורי צדיקים

מי הוא בעל הבית באמת

מסופר בגמרא (מסכת תענית דף כה ע"א) על אחד מגדולי האמוראים – רבי חנינא בן דוסא, שהיה חי בעניות גדולה, אך כל כולו דבוק בה'.

הגמרא מתארת שבכל ערב שבת הייתה אשתו מצטערת מאוד. שכנותיה היו מדליקות תנורים, אופות ומבשלות לכבוד שבת, ואילו בביתה – לא היה כמעט דבר. לא קמח, לא שמן, ולא מאכלים ראויים לשבת.

כדי שלא תתבייש, הייתה מדליקה את התנור הריק, כדי שייראה כאילו גם היא מכינה לשבת.

יום אחד, אחת השכנות שחשדה בכך נכנסה לביתה כדי לראות מה קורה. והנה – באופן פלאי – התנור היה מלא לחם, והכלים מלאים תבשילים. יצאה אותה שכנה נדהמת וקראה: "בואי, בואי! התנור נשרף מרוב לחם!"

היה זה נס גלוי, שהקב"ה מילא את ביתם כדי שלא תתבייש.

אך הסיפור אינו מסתיים כאן.

מסופר עוד בגמרא, שפעם אחת ראתה אשתו של רבי חנינא שאין בבית אפילו שמן להדליק את הנר. אמרה לו בצער: "מה נדליק לשבת?"

השיב לה רבי חנינא בפשטות:

"מי שאמר לשמן וידלוק – יאמר לחומץ וידלוק." לקחו חומץ, הדליקו את הנר – והוא דלק כל השבת.

פשט הדברים מדהים – אך העומק גדול עוד יותר. רבי חנינא לא עשה "נס". הוא לא ראה בכך חידוש. עבורו – אין הבדל בין שמן לחומץ. שניהם אינם "מדליקים" מעצמם. הקב"ה הוא המדליק.

כאשר אדם חי באמת עם ההכרה שאין עוד מלבדו – חוקי הטבע אינם עומדים בפני עצמם, אלא הם רק צורת הנהגה שהקב"ה בחר בה.

אך הגמרא מוסיפה פרט נוסף ומיוחד (ברכות יז ע"ב):

"כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני, וחנינא בני די לו בקב חרובים מערב שבת לערב שבת."

כלומר – אותו אדם שחי בפשטות ובדלות, הוא זה שמקיים את העולם כולו בזכותו.

כיצד ייתכן?

כי רבי חנינא חי חיים של אמת. הוא לא רק ידע שהכל מאת ה' – הוא חי כך בפועל. לא מתוך

דרשה, אלא מתוך מציאות יומיומית. כאשר אדם חי כך – הוא נעשה כלי לשפע אלוקי.

וכאן מתגלה יסוד עמוק מאוד:

האדם רגיל לחשוב שהוא "מנהל" את חייו – הפרנסה, ההצלחה, הסידור. אך האמת היא אחרת. הכל מאת ה'. האדם פועל, משתדל – אך התוצאה איננה בידו.

רבי חנינא בן דוסא לא התנתק מהעולם – הוא פשוט ראה את האמת שבו. ולכן גם כאשר לא היה שמן – לא נבהל. כי השמן איננו המקור, אלא הקב"ה.

ובמקום הזה – מתגלה שלושה אחרת, ביטחון אחר. לא ביטחון בכך שהכל יסתדר כפי שאני רוצה – אלא ביטחון בכך שהכל מתנהל כפי שהקב"ה רוצה, וזה הטוב האמיתי.

וזהו גם מסר עמוק לחיי קהילה.

לעיתים אדם מודד את עצמו ואת הצלחתו לפי החיצוניות – מה יש לו, מה אין לו, כיצד הוא נראה בעיני אחרים. אך התורה מלמדת אותנו שהמדד האמיתי הוא הפנימיות: האמונה, הביטחון, הקרבה לה'.

אדם יכול להיות בפשטות – אך להיות מלא אור. ואדם יכול להיות מוקף בשפע – אך להיות בתחושת חסר.

ההבדל איננו במה שיש, אלא באופן שבו האדם רואה את המציאות.

וכאשר אדם מתחזק באמונה זו – גם חייו משתנים. הוא פחות מודאג, פחות לחוץ, יותר רגוע. הוא יודע שיש בעל הבית לעולם.

שאלה:

אם אנו מאמינים באמת ש"מי שאמר לשמן וידלוק – יאמר לחומץ וידלוק", מדוע אנו כל כך תלויים באמצעים החיצוניים? ומה חסר לנו כדי להיות, אפילו במעט, את תחושת הביטחון הפשוטה והאמיתית הזו?

שבת שלום .

דרך המידות - מפרקי אבות

מידות - לא לעשות את התורה קרדום
 "רבי צדוק אומר: אל תעשם עטרה להתגדל בהם, ולא קרדום לחפור בהם" (אבות פרק ד משנה ה).
 משנה זו מציבה יסוד עדין ועמוק בעבודת ה': כיצד האדם מתייחס לתורה שהוא לומד. רבי צדוק מזהיר מפני שני מצבים - שלא להפוך את התורה ל"עטרה", כלי להתגדל ולהתכבד בו, ושלא לעשותה "קרדום", כלי להשגת תועלת חומרית.
 יש לשאול: וכי ייתכן שאדם הלומד תורה, דבר קדוש כל כך, עלול להשתמש בה שלא כראוי?
 מבאר הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פרק ג הלכה י'), שמי שעושה את התורה אמצעי לפרנסה בלבד או לכבוד - הרי זה חילול השם. התורה ניתנה כדי לקרב את האדם לה', לא כדי לרומם את מעמדו בעיני הבריות. כאשר התורה נעשית כלי לאינטרס אישי, היא מאבדת את טהרתה.
 אך יש כאן עומק נוסף.
 אין הכוונה שהאדם לא יזכה לכבוד או לתמיכה. פעמים רבות, מי שעוסק בתורה זוכה להערכה ואף לסייע - וזה חלק מסדר העולם. אלא שהשאלה היא מהו המניע הפנימי: האם האדם לומד כדי להתקרב לה', או כדי לקבל כבוד? האם התורה היא מטרה, או אמצעי? רבנו יונה (שם) מדגיש שהסכנה הגדולה היא שהאדם עצמו אינו שם לב. הוא יכול לשכנע את עצמו שהוא פועל לשם שמים, אך בלבו מתערב רצון לכבוד או לתועלת. לכן נדרשת כאן עבודת מידות עמוקה של כנות פנימית.
 השל"ה הקדוש מוסיף, שכאשר התורה נלמדת בטהרה - לשם שמים - היא מזככת את האדם ומקדשת אותו. אך כאשר היא מעורבת בפניות, היא מאבדת מכוחה. לא שהתורה משתנה - אלא שהאדם אינו נעשה כלי נקי לקבלתה.
 וכאן מתגלה יסוד חשוב: אין עוד מלבדו - התורה היא גילוי רצון ה', והיא קדושה בעצמה. אך האדם הוא זה שבוחר כיצד לגשת אליה. האם הוא בא בענווה, בבקשת אמת, או מתוך רצון לקבל.
 לעיתים דווקא במקומות של קהילה ובית הכנסת, הניסיון הזה מופיע. אדם משתתף, לומד, מלמד, פועל - והגבול בין לשם שמים לבין רצון להכרה אינו תמיד ברור. כאן נדרשת עדינות: לפעול, לתרום, להיות חלק - אך לשמור על פנימיות נקייה.
 כאשר האדם זוכה ללמוד תורה לשמה, גם אם במעט, הוא מרגיש שינוי. הלימוד נעשה עמוק יותר, מחבר יותר, משפיע יותר. אין בו צורך להוכיח או להתבלט - יש בו שקט של אמת.
 והנה דברי חז"ל אלו אינם רק אזהרה, אלא גם הזמנה: לגלות את היופי שבתורה הנלמדת בטהרה. כאשר התורה אינה אמצעי, אלא מטרה - היא מאירה את חייו של האדם ומביאה אותו לקרבה אמיתית לה'.
 וכך הופכת התורה מעול חיצוני לאור פנימי - לא כלי להשיג משהו, אלא דרך להיות קרוב אל מי שאמר והיה העולם.

הלכות שבת

שו"ת בהלכות שבת

שאלה:

במהלך שבת החורף, כבה החימום בבית והקור גדול מאוד, עד שיש צער לבני הבית ובפרט לילדים. האם מותר לבקש מגוי להדליק את החימום?

תשובה:

עיקר הדין הוא שאסור לומר לגוי לעשות מלאכה עבור יהודי בשבת, וזה נקרא "אמירה לנכרי" והוא איסור מדרבנן (שולחן ערוך אורח חיים סימן שז סעיף ב). אולם במקום צער גדול, כגון קור משמעותי בבית, ובפרט כשיש ילדים קטנים או אנשים חלשים, כתבו הפוסקים שיש מקום להקל ולבקש מגוי להדליק חימום. זאת משום שצער גדול נחשב כצורך חשוב, ובמקרים כאלה הקילו באמירה לנכרי.

בנוסף, כאשר מדובר בצורך שבת בסיסי - שיהיה לאדם יישוב הדעת ולא יסבול - יש פוסקים שהתירו באופן ברור יותר.

עם זאת, כאשר אין צער גדול אלא רק אי נוחות קלה - אין להתיר.

מקורות:

שולחן ערוך אורח חיים סימן שז סעיף ה; משנה ברורה שם ס"ק כ; שמירת שבת כהלכתה פרק ל סעיפים ד-ה.

המרכז הלימודי-חברתי
Jewish Outreach Center

הנכם מוזמנים לשיעור מיוחד בנושא

טוהרת המשפחה

מפי הרב משה רוזנבאום

לואמה גדול בתחום

יום שני | 9:00

שיעור השווה לכל נפש !!

Promenade village 7700 Bathurst unit 1

השיעור לעילי נוסחת פיתוח בן ניוטן ותורי ניסגוב

חסי אברהם

שיעור לנשים

כל יום שלישי עם הרב MG

PROMENADE VILLAGE 7700 BATHURST UNIT 1